

Amor no correspost

Amb els braços mullats
amb llàgrimes de desesperació,
sento que estic sola en això,
però no sé fer-ho millor.

De pensar-hi massa no puc parar,
és un vici que no puc deixar.
No reconec els meus errors,
però no puc parar de demanar perdó.

La gent acostuma a fallar-me,
però quan ho faig jo
ningú no és capaç de perdonar-me.

L'ansietat a poc a poc em consumeix,
però és clar que tu no ho entens,
perquè, per a tu, sempre ha estat
un joc de nens.

A vegades em pregunto si era real
el que em vas dir...
el que vas sentir.

Encara que plorant et vaig dir que t'estimava,
no em vas fer cas... te'n reies i em deies
"-va! aquestes són ximpleries".

Plorant al meu llit em deia
"maleït cor,
per què he d'estimar d'aquesta manera?"
tan ximple com era,
per a mi tu eres la bogeria.

Tremolant vaig pensar
que mai no va ser suficient,
mai no vaig tenir aquest sentiment
i la veritat, no ho sé fer.

Tampoc no puc obligar-te a que m'estimis,
però sí puc canviar ... i així d'alguna manera
te'n puguis enamorar, tant com jo en el passat.

Si jo vaig ser la dolenta,
per què estic destrossada?
Per què sóc jo la que acaba aïllada
plorant a la matinada?

Encara que diguis que no saps perquè em fas mal,
saps que m'estàs destrossant,
el meu cor és un covard.

Però, bé, suposo que d'estimar-te tant
ja s'ha fet tradició,
així que encara que no vulgui
ja entenc que aquest amor
no és correspost.